

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/19527 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 18 december 2006 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 december 2006, verzonden op 19 december 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 31 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 4 is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de grieven 2 en 3 klaagt appellante dat de rechtbank ten onrechte geen enkele overweging heeft gewijd aan haar betoog in beroep dat zij bij terugkeer zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden omdat zij ongetrouwd zwanger is geraakt, hetgeen in Soedan als strafbaar feit wordt aangemerkt en waar een straf op staat van honderd zweepslagen en omdat zij reeds vanwege haar etnische afkomst door de autoriteiten als potentiële tegenstander zal worden aangemerkt.

2.2.1. Ingevolge artikel 8:69, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht doet de rechtbank uitspraak op grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting.

De rechtbank is ten onrechte niet ingegaan op de in de grieven 2 en 3 bedoelde beroepsgronden. De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 18 december 2006 in zaak no. AWB 06/19527;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellante in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

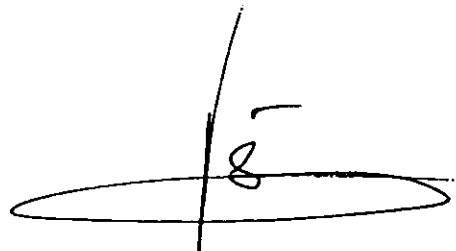
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 mei 2007

13-473.
Verzonden:

24 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 06/19527

Datum uitspraak: 18 december 2006

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op

v-nummer:

mede namens haar minderjarige kind,
beiden van Soedanese nationaliteit,
eiseres,
gemachtigde mr. E.J.M. van Ewijk,

tegen

de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 23 maart 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 21 juli 2003 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 20 april 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen dit besluit.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 30 oktober 2006. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit -- de motivering waarop dit besluit berust

Registratienummer: A WB 06/19527

2

daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2. Ter staving van haar asielaanvraag heeft eiseres, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Eiseres is afkomstig uit de in Soedan. Op 17 november 2002 heeft eiseres zich aangesloten bij de Soedanese Federale Democratische Alliantie (SFDA). Eiseres was actief bij de afdeling voorlichting en was belast met het werven van nieuwe leden. Op 18 april 2003 zat eiseres met zeven andere partijleden te vergaderen. De veiligheidsdienst viel tijdens deze vergadering de ruimte binnen en alle aanwezigen werden gearresteerd, geblinddoekt en afgevoerd. Eiseres werd tien dagen vastgehouden. Tijdens deze detentie werd eiseres eenmaal verhoord, mishandeld en meerdere malen verkracht. Uit een van deze verkrachtingen is haar kind geboren. Tevens moest eiseres een papier ondertekenen waarin stond dat ze geen politieke activiteiten meer mocht verrichten. Op 28 april 2003 raakte eiseres bewusteloos in haar cel en werd ze overgebracht naar een ziekenhuis. Op 5 mei 2003 is eiseres met behulp van een (haar bekende) verpleegster het ziekenhuis ontvlucht. Met een taxi is eiseres naar een vriendin gegaan waar ze tot 3 juli 2003 is verbleven. Daarna heeft eiseres haar land van herkomst verloren. Eiseres voert aan dat ze heeft te vrezen voor vervolging van de zijde van de veiligheidsdienst van de Soedanese autoriteiten en voor schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts stelt eiseres te vrezen voor vervolging en schending van artikel 3 van het EVRM omdat ze een ongehuwde moeder is. Van de autoriteiten verwacht ze hierdoor geen bescherming. Ten slotte doet eiseres een beroep op het traumatabelid.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres afgewezen en heeft daaraan, kort samengevat, het volgende ten grondslag gelegd. Eiseres heeft geen documenten overgelegd om haar reisroute vast te kunnen stellen. Aangezien eiseres niet in staat was om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar gestelde reisroute af te geven, wordt het ontbreken van reisbescheiden aan haar toegerekend. Derhalve dient van het relaas van eiseres, gelet op het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw, een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Dit is niet het geval. Immers, de verklaringen van eiseres omtrent haar gestelde lidmaatschap van de politieke partij van SFDA en de daaruit voortvloeiende problemen zijn niet aannemelijk. Ten eerste heeft eiseres enkel in algemene bewoording de partijdoelstellingen kunnen formuleren. Voorts heeft eiseres evenmin gedetailleerde verklaringen afgelegd over haar persoonlijke activiteiten en de wijze waarop de communicatie binnen haar afdeling verliep. Tot slot heeft eiseres onvoldoende en vaag verklaard over de gestelde gebeurtenissen tijdens haar detentie en het gestelde verblijf en de ontsnapping uit het ziekenhuis.

4. Eiseres kan zich hiermee niet verenigen en heeft daartoe het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiseres heeft nimmer een op haar naam gesteld paspoort gehad of aangevraagd in haar land van herkomst. Dit is in het licht van de algehele situatie niet onaanvaardig. Vanaf Khartoum heeft eiseres gereisd onder begeleiding van een reisagent. Deze heeft alle reisbescheiden gehanteerd. Eiseres heeft alleen tijdens de controles het gebruikte paspoort in handen gehad. Na de controlepost in Nederland heeft de reisagent de documenten ingenomen. Bovendien stelt eiseres dat ze in het eerste gehoor uitgebreid en gedetailleerd over haar reis heeft verklaard, zodat verweerder ten onrechte heeft tegengeworpen dat ze niet in staat was om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent haar gestelde reisroute af te leggen. Derhalve heeft verweerder het ontbreken van reisbescheiden niet in redelijkheid aan eiseres kunnen tegenwerpen en heeft verweerder bij de beoordeling van het asielrelaas niet kunnen volstaan met een beschouwing van de positieve overtuigingskracht. Voorts stelt eiseres dat haar relaas wel degelijk geloofwaardig is. De door verweerder geconstateerde onvoldoende concrete, vage en summiere verklaringen staan niet in verhouding met de hoeveelheid verstrekte juiste informatie.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

7. Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (verder: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. Blijkens de evenvermelde uitspraak van de Afdeling mogen in dat geval in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

8. De rechtbank stelt vast dat eiseres geen documenten omtrent haar reisroute heeft overgelegd. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder dit aan eiseres mocht toerekenen. Blijkens hoofdstuk C1/5.8.3 van de Vc 2000 rekent verweerder het ontbreken van reisbescheiden niet aan een vreemdeling toe, indien hij blijk geeft van wil tot medewerking aan de vaststelling van zijn reisroute. Een vreemdeling geeft blijk tot medewerking door het afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute.

9. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat de verklaringen van eiseres, zoals weergegeven in het rapport van het eerste gehoor, geen blijk geven van een wil tot medewerking aan de vaststelling van haar reisroute. Immers, eiseres heeft op diverse punten gedetailleerde verklaringen afgelegd welke voor verweerder verifieerbaar zijn. Zo heeft zij onder meer verklaard gereisd te hebben per vliegveld van Khartoum, via Jordanië naar Nederland. Eiseres heeft verklaringen afgelegd over haar vertrek vanuit Khartoum en dat ze op 3 juli 2003 per vliegtuig is vertrokken en om ongeveer 7.30 in Jordanië is aangekomen (pagina 9). Voorts heeft ze verklaard dat ze in Jordanië in een hotel, genaamd [naam] in de buurt van het vliegveld, heeft overnacht en tussen 7.30 en 8.00 weer vertrokken is per vliegtuig naar Nederland waar ze om ongeveer 13.00 aankwam. Daarbij heeft ze bovendien verklaard dat ze met de vliegmaatschappij Royal Jordanian Airlines heeft gevlogen. Gelet op het vorenstaande kon verweerder niet in redelijkheid aan eiseres toerekenen dat zij geen documenten omtrent haar reisroute heeft overgelegd. Voor zover verweerder in de bestreden beslissing heeft gesteld dat van het asielrelaas van eiseres een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, heeft hij derhalve een onjuist criterium gehanteerd. Aan eiseres is niet tegengeworpen dat haar verklaringen niet stroken met hetgeen algemeen bekend is over de algemene situatie in Soedan. Derhalve dient het relaas voor waar te worden aangenomen, indien de verklaringen van eiseres op hoofdlijnen innerlijk consistent en aannemelijk zijn. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of het oordeel van verweerder, dat het relaas ongeloofwaardig is, met inachtneming van de juiste toetsingsmaatstaf in rechte kan standhouden.

Registratienummer: AWB 06/19527

10. Naar het oordeel van de rechtbank wordt het lidmaatschap van eiseres bij de SFDA en de daaruit voortvloeiende problemen beschouwd als de hoofdlijn van het asielaans.

11. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat de verklaringen van eiseres op hoofdlijnen innerlijke tegenstrijdigheden en onaanneemelijkheden bevatten. Hiertoe overweegt de rechtbank dat eiseres enerzijds heeft verklaard sinds november 2002 lid te zijn geweest van de SFDA en voor deze organisatie actief te zijn geweest bij de afdeling voorlichting en belast te zijn met het werven van nieuwe leden en anderzijds dat eiseres niet gedetailleerd heeft kunnen verklaren over de doelstellingen en haar activiteiten voor deze organisatie. De stelling van eiseres dat de doelstellingen vaak in algemene bewoording wordt verwoord, wordt ontoereikend geacht en derhalve niet gevolgd. Voorts acht de rechtbank van belang dat eiseres heeft verklaard dat de SFDA een verboden partij is, hetgeen niet overeenkomt met de informatie in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 17 september 2002 inzake Soedan. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft mogen oordelen dat de gestelde ontsnapping uit het ziekenhuis onaanneemelijk is te achten. Immers, eiseres heeft verklaard dat haar deur op slot zat en alleen geopend kon worden door een verpleegster of een bewaker en dat er een bewaker bij de ingang van de kamers stond. Derhalve heeft verweerder kunnen overwegen dat het onaanneemelijk is te achten dat eiseres ongezien en zonder enige reactie van de zijde van de bewaking het ziekenhuis heeft kunnen verlaten.

12. Gezien het hiervoor overwogene kan, naar het oordeel van de rechtbank, de motivering van verweerder in de bestreden beslissing in redelijkheid het oordeel dragen dat de verklaringen van eiseres niet op hoofdlijnen aanneemelijk en dus ongeloofwaardig zijn.

13. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat de stelling van eiseres, dat haar in Nederland geboren dochter bij terugkeer naar haar land van herkomst mogelijk besneden zal worden, niet kan slagen nu eiseres deze stelling op geen enkele wijze nader heeft onderhouden of aanneemelijk heeft gemaakt.

14. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder kunnen weigeren aan eiseres een vergunning te verlenen op een van de gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

15. Het beroep is derhalve ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB/06/19527

5

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. I.D. Jacobs en in het openbaar uitgesproken op 18 december 2006 in tegenwoordigheid van L.E. Huberts als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP**19 DEC 2006**

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

VAN EWIJK
ADVOCATENkantoor

Barbarossastraat 38
6522 DN Nijmegen

Postbus 1542
6501 BM Nijmegen
Tel: (024) 360 83 16
Fax: (024) 360 86 82

mevr. mr. E.J.M. Van Ewijk
advocaat en procureur

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

tevens per fax: 070 365 13 80

inzake:

INDnr. 0307 21 0220

V-nr.

betreft: hoger beroepschrift

/hoger beroep

geboren op

van Soedanese nationaliteit

mede ten behoeve van haar minderjarige kind

plaats, datum: Nijmegen, 16 januari 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
372 B	16 JAN 2007
ZAAKNR. <u>20070468-1</u>	
AAN: <u>V1</u>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

geboren op

HOGER BEROEPSCHRIFT

Hierbij verklaart mw. mr. E.J.M. van Ewijk, advocaat te Nijmegen dat hierna te noemen appellante, haar bepaaldelijk heeft gevolmachtigd namens appellante het onderhavige hoger beroep in te stellen.
Appellante kiest te deze zaak domicilie ten kantore van ondergetekende (Postbus 1542, 6501 BM te Nijmegen).

Het onderhavige hoger beroepschrift is gericht tegen de uitspraak d.d. 19 december 2006 van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Arnhem, sector bestuursrecht (vreemdelingenkamer), registratienummer AWB 06/19527.

Een afschrift van voormelde uitspraak is verzonden op 19 december 2006.
Een kopie van de bestreden uitspraak is bijgevoegd (prod. I).

ACHTERGRONDEN

Op 21 juli 2003 heeft appellante een aanvraag voor een toelating als vluchteling ingediend.
Op 22 juli 2003 heeft een nader gehoor plaatsgevonden en op 26 augustus 2003 een aanvullend gehoor.

Advocatenkantoor Van Ewijk Nijmegen

12 p incl. bijlage

Op 21 februari 2006 heeft verweerder een voornemen (d.d. 20 februari 2004) tot afwijzing van eerdergenoemde aanvraag kenbaar gemaakt, naar aanleiding waarvan appellante op 10 maart 2006 haar zienswijze heeft ingediend.

Bij beschikking van 23 maart 2006 (verzonden op 24 maart 2006) heeft verweerder de aanvraag van appellante afgewezen, tegen welke beschikking op 20 april 2006 beroep is ingesteld. Het beroep is aangevuld met gronden op 22 mei 2006.

Op 18 oktober 2006 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Mondelinge behandeling van de zaak heeft plaatsgevonden op 30 oktober 2006. Appellante is ter zitting verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Bij uitspraak d.d. 19 december 2006 heeft de rechtbank het beroep van appellante ongegrond verklaard.

Grieven:

Grief 1 richt zich tegen het oordeel van de rechtbank in ro. 11 en 12 dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat haar verklaringen op hoofdlijnen innerlijke tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten. De informatie welke appellante heeft gegeven over de doelstellingen van de partij (SFDA) waarvan zij lid was, is immers correct gebleken. Appellante heeft haar lidmaatschap van en betrokkenheid bij de partij met stukken onderbouwd. Ook zijn haar verklaringen over haar activiteiten voor de partij, zoals de wijze waarop zij (in het geheim) studenten voor deze partij probeerde te werven, niet onaannemelijk. Weliswaar is de SFDA blijkens de informatie uit een ambtsbericht van Ministerie van Buitenlandse Zaken formeel niet verboden (zoals ook bepaalde andere oppositiepartijen in Soedan) maar worden aanhangers van die oppositiepartijen in de praktijk soms wel vervolgd en geïntimideerd waardoor het de partij in feite moeilijk of onmogelijk wordt gemaakt normaal te kunnen functioneren.

Over de wijze van ontsnapping, kan men zich afvragen waarom de door appellante beschreven wijze van ontsnappen de eis zou moeten worden gesteld dat deze *aannemelijk* zou moeten zijn? Ontsnappingsen zijn meestal niet de bedoeling van een detentie en lijken vaak eerder niet aannemelijk dan wel. Waarom zou het niet mogelijk zijn dat appellante op de door haar beschreven wijze uit het ziekenhuis is ontsnapt? Waarom zou niet voorstelbaar zijn dat op het moment van de ontsnapping van appellante uit het ziekenhuis (met hulp van een haar bekende verpleegster) terwijl appellante bovendien in verpleegstersuniform was vermomd, aan de aandacht van de bewaker is ontsnapt? Het is immers mogelijk dat de bewaker in kwestie onvoldoende heeft opgelet, of even afwezig was.

Appellant is van mening dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder haar relaas ongeloofwaardig heeft mogen achten.

Grief 2

Appellante heeft aangevoerd dat zij vreest dat zij als ongehuwde moeder in Soedan zal worden bestraft. Hierdoor loopt zij een reëel risico te worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

De identiteit, etnische (Zagawa) afkomst, en herkomst van appellante (haar ouders zijn afkomstig uit) staan niet ter discussie; evenals de omstandigheid dat appellant als ongehuwde vrouw in Nederland is bevallen van een dochter.

Voorts staat niet ter discussie dat ongehuwd moederschap strafbaar is in Soedan en dat er een straf op is gesteld van 100 zweepslagen (zie o.a. Amnesty International, UA 145/3 en World Organisation Against Torture (WOAT), Appeals SIDN 170602.VAW).

Het is daarom aannemelijk dat ook appellante een dergelijk risico loopt als zij naar Soedan moet terugkeren.

Voorts heeft appellante aangevoerd dat zij vreest voor ernstige problemen van de kant van haar (traditioneel ingestelde) familie als deze er achter komt dat zij ongehuwd bevallen is van een kind. De familie van cliënte was/is niet op de hoogte van haar zwangerschap, noch dat zij in Nederland als ongehuwde moeder is bevallen van een kind. In het islamitisch-fundamentalistische Soedan wordt ongehuwd moederschap als een schande en zelfs als een strafbaar feit beschouwd. Cliënte merkt op dat haar familie haar ongehuwd moederschap niet zal kunnen accepteren.

In haar zienswijze en in beroep heeft appellante aangevoerd dat gelet op de omstandigheid dat alleen al het ongehuwd zwanger raken in de Soedanese strafwetgeving als strafbaar feit wordt beschouwd er staat een straf op van honderd zweepslagen wegens 'adultery' - niet is te verwachten dat zij enige bescherming van de Soedanese autoriteiten heeft te verwachten, aangezien diezelfde overheid de straf uitvoert.

Een straf van 100 zweepslagen dient te worden aangemerkt als een onmenselijke behandeling of bestraffing in de zin van art. 3 EVRM (vergelijk EHRM van 22 juni 2006 in de zaak D. en anderen tegen Turkije NAV/2006/27) waarin het Hof heeft geoordeeld dat het toedienen van zweepslagen, in het openbaar, als een onmenselijke behandeling is te kwalificeren.

Zie onder andere Amnesty International, ua 145/03 en World Organisation Against Torture (woat), Appeals sdn 170602 vaw (... *a woman was sentenced to 100 lashes of the whip by a court in (...) was found guilty of adultery and sentenced in accordance with article 146 of the 1991 Penal Code (...) the sentence was given and executed (...)* has recently given birth, is currently breast feeding, and is generally in a very poor state of health) en sdn 261102 vaw.

* Artikel 146 van de 'Sudanese Penal Code' luidt:

- 1) *Whoever commits the offence of adultery shall be punished with*
  - a) *execution by stoning when the offender is married (muhsan);*
  - b) *one hundred lashes when the offender is not married (non muhsan).*
- 2) *The male, non-married, offender may be punished in addition whipping with expatriation for one year.*
- 3) *Being 'muhsan' means having a valid persisting marriage at the time of the commission of adultery, provided that such marriage has been consummated (...).*

Artikel 145 van de 'Sudanese Penal Code' definieert 'adultery' (=overspel) als volgt: *There shall be deemed to commit adultery: (a) (...) (b) every woman who permits a man to have sexual intercourse with her without being a lawful bond between them.*

Een binnenlands vluchtalternatief kan niet worden tegengeworpen omdat de vervolging uitgaat van de Soedanese autoriteiten (zie Vc C1/ 3.3.3).

Bovendien worden ongehuwde vrouwen in Soedan blijkens een rapport van de UN Commission on Human Rights (CHR) vaak lastiggevallen door veiligheidsdiensten, ook seksueel (Situation on Human Rights in the Sudan, F./CN.4/2003/42, p. 12).

Als het vragen van bescherming van de autoriteiten gevaarlijk of bij vootbaat zinloos is, kan in redelijkheid niet van een vreemdeling worden verwacht dat hij zich voor bescherming wendt tot de autoriteiten.

De rechtbank heeft ten onrechte aan deze aspecten geen enkele overweging gewijd. De uitspraak is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

Grief 3 Appellante heeft verder nog aangevoerd dat zij mede vreest vanwege haar etnische afkomst ((een niet Arabische bevolkingsgroep), terwijl haar ouders van oorsprong afkomstig zijn uit ( ) de bijzondere negatieve aandacht van de autoriteiten op zich te zien gevestigd en dat zij bij terugkeer risico loopt te worden onderworpen aan ondervragingen etc. Appellante heeft in dit verband gewezen op het ambtsbericht van 2005 waarin wordt gemeld dat in Sudan iedereen in de gaten wordt gehouden, en potentiële tegenstanders in het bijzonder. Het is algemeen bekend dat de veiligheidsdienst geïnfiltrerd is in de ontheemdenkampen en nieuwkomers scherp in de gaten houdt. Er worden evenwel geen standaard- (onderzoeks)maatregelen ten aanzien van deze groep genomen.

Als gevolg van de voortdurende strijd in Darfur bleef in de verslagperiode de aandacht van de veiligheidsdiensten zich met name richten op (van niet-Arabische afkomst). Personen uit deze bevolkingsgroep kunnen bij vestiging in het noorden, buiten hun eigen woongebied, de aandacht van de autoriteiten trekken en op grond van hun etnische afkomst worden verdacht van lidmaatschap van of sympathie voor een verzetsbeweging. Het is mogelijk dat deze nieuwkomers problemen van de zijde van de veiligheidsdiensten ondervinden in de vorm van ruwe ondervragingen en (korte) detenties, waarbij mishandeling niet kan worden uitgesloten. Met name niet-Arabische ( ) kunnen zich door een verblijf in het buitenland verdacht maken in de ogen van de autoriteiten. Deze personen lopen bij terugkeer in Sudan (in het door de regering gecontroleerde gebied) het risico te worden geconfronteerd met vormen van negatieve bejegening door de veiligheidsdiensten.

Afgezien van haar politieke banden, maken een combinatie van factoren; (het (strafbare) ongehuwd moederschap van appellante, haar etnische (niet Arabische (Zagawa) afkomst, familiebanden met ( ), haar verblijf in het buitenland, in combinatie met de informatie uit voornoemd ambtsbericht, het risico op negatieve bejegening door de Soedanese autoriteiten van appellante bij terugkeer in Soedan nog groter.

Ook hieraan heeft de rechtbank ten onrechte geen enkele overweging gewijd.

Grief 4 Appellante is van mening dat de rechtbank ten onrechte (rechtsoverweging 13) heeft geoordeeld dat zij haar stelling dat haar dochter bij terugkeer naar haar land van herkomst mogelijk besneden zal worden op geen enkele wijze nader heeft onderbouwd of aannemelijk gemaakt.

Appellante heeft aangevoerd dat zij vreest dat haar (in Nederland geboren) dochter (in geval van uitzetting naar Soedan zal worden besneden. Zij heeft ook aangevoerd dat zij vreest dat zij zich (ondanks dat zij een hoger opgeleide vrouw is) daar niet aan zal kunnen onttrekken door zich elders in Soedan te vestigen.

Ter zitting, waar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2006 inzake Soedan aan de orde is geweest en waarin de rechtbank constateerde dat (in tegenstelling tot het ambtsbericht van 2005) thans niet meer wordt gesteld dat hoogopgeleide vrouwen zich aan besnijdenis kunnen onttrekken) heeft appellante nog aangevoerd dat zij geen keuze heeft en dat (de wil van haar familie en stam is wel) zij zich als alleenstaande vrouw daartegen niet kan verzetten, ondanks haar hogere opleiding, dat haar familie alles zal doen om haar op te sporen.

Appellante wijst in dit verband nog op een uitspraak van de rechtbank te Arnhem d.d. 9 november 2006 (AWB 06/50672) waarin de rechtbank overweegt: *Weliswaar staat in het ambtsbericht van mei 2005 vermeld dat hoger opgeleide vrouwen een keuzevrijheid hebben, deze passage staat*

echter niet in het ambtsbericht van mei 2006 vermeld. Hierbij speelt mogelijk een rol dat, zoals verzoekerster gemotiveerd heeft aangevoerd, uit het (blijkens bronvermelding aan het ambtsbericht ten grondslagliggende) rapport van Unicef 'Female genital mutilation/cutting' uit 2005 blijkt dat het effect van scholing op de keuze voor of tegen besnijdenis in Sudan niet significant is aangetoond. Bovendien blijkt uit het rapport dat de bewustwording dan wel mening van de moeder inzake vrouwenbesnijdenis in praktijk verschilt van het feitelijke handelen. De voorzieningenrechter vindt deze relevante onderzoeksresultaten onvoldoende terug in de tekst van het ambtsbericht. Bovendien maakt het ambtsbericht geen melding van het feit dat er soms voor minder ernstige vorm van besnijdenis wordt gekozen. Terwijl de bron waaraan het ambtsbericht haar standpunt over stedelijke families ontleent dit wel doet. Ook op dit punt is het ambtsbericht niet volledig. In geschil is niet dat ook deze minder ernstige vorm van besnijdenis in strijd is met 3 EVRM.

Deze uitspraak is ook in de onderhavige kwestie van belang omdat gebleken is dat de rechtbank ambtshalve bekend is met het voor de onderhavige kwestie relevante eerdergenoemde Unicef-rapport Unicef 'Female genital mutilation and cutting' uit 2005 en het hiaat in het ambtsbericht van 2006. Uit het Unicefrapport blijkt dat de bewustwording of mening van moeders over besnijdenis in de praktijk niet leidt tot het zich hieraan onttrekken. Het effect van scholing op het besnijden van de dochters is derhalve niet significant aangetoond.

Onder verwijzing naar de uitspraken van de ABvS van 14 mei 2003, JV 2003/291 en 24 april 2003, JV 2003/280 is appellante, gelet op het karakter van de meeromvattende beschikking, van oordeel dat de rechtbank c.q. verzoekerster de gevolgen van de van rechtswege aan de afwijzing van de asielaanvraag verbonden verplichting tot uitzetting in de beschikking had dienen te betrekken en in dat kader aan artikel 3 EVRM had moeten toetsen en dat dit in casu niet althans onvoldoende is gebeurd.

Appellante wijst in dit verband op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 17 februari 2004, JV 2004/123, inzake Venkatasajalasarma /Nederland, waaruit moet worden afgeleid dat bij het vaststellen of sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij verwijdering naar het land van herkomst, de situatie ten tijde van de behandeling van het beroep door de rechtbank doorslaggevend is in het geval betrokkene nog niet is uitgezet.

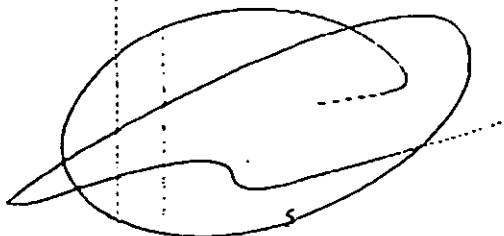
Gelet op het voorgaande had de rechtbank het beroep wegens strijdigheid van de in beroep bestreden beschikking met het in artikel 3:46 Awb neergelegde beginsel, dat een besluit dient te berusten op een deugdelijke motivering gegrond behoren te verklaren en het besluit te vernietigen.

CONCLUSIE

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep schriftelijk gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank d.d. 19 januari 2006 (AWB 06/06/19527) te vernietigen. Voorts verzoekt appellante u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering c.q. wegens strijd met art. 3 EVRM.

Hoogachtend,

gemachtigde,
F.J.M. van Ewijk.

Een toevoeging voor deze zaak is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem. Als de toevoeging is verleend, ontvangt u een kopie.